

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1173/2011

z dnia 16 listopada 2011 r.

w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, mają szczególny interes w tym, by prowadzić politykę gospodarczą sprzyjającą prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej oraz unikać środków stanowiących zagrożenie dla takiego prawidłowego funkcjonowania, i ponoszą w tym względzie szczególną odpowiedzialność.
- (2) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dopuszcza możliwość przyjęcia w odniesieniu do państw członkowskich strefy euro środków, które wykraczają poza przepisy mające zastosowanie do ogółu państw członkowskich.
- (3) Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania

gospodarczego w Unii, które powinno opierać się na silniejszym utożsamianiu się państwa ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi oraz na solidniejszych ramach nadzoru na poziomie Unii nad krajowymi politykami gospodarczymi.

- (4) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, Europejskim Semestrze dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych, skutecznych ramach zapobiegania i korygowania nadmiernych deficytów publicznych (pakt stabilności i wzrostu (Pakt)), solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (5) Pakt oraz całe ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia i być z nią spójne. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny stanowić powodu do wyłączenia postanowień Paktu.
- (6) Utworzenie i utrzymanie dynamicznego rynku wewnętrznego powinno być uznawane za element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.
- (7) Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń. Przy podejmowaniu decyzji dotyczących sankcji rola Rady powinna być ograniczona, a głosowanie należy przeprowadzać na zasadzie odrwróconej większości kwalifikowanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 46.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

- (8) Aby zapewnić stały dialog z państwami członkowskimi służący osiągnięciu celów niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna przeprowadzać misje nadzoru.
- (9) Komisja powinna regularnie dokonywać kompleksowej oceny systemu zarządzania gospodarczego, w szczególności skuteczności i adekwatności jego sankcji. W razie konieczności oceny te powinny być uzupełniane odnośnymi wnioskami.
- (10) Przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna brać pod uwagę aktualną sytuację gospodarczą odnośnych państw członkowskich.
- (11) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych.
- (12) Można rozpocząć dialog gospodarczy z Parlamentem Europejskim, umożliwiając Komisji upublicznienie swoich analiz, a przewodniczącemu Rady, przewodniczącemu Komisji oraz – w razie potrzeby – przewodniczącemu Rady Europejskiej lub przewodniczącemu Eurogrupy ich przedyskutowanie. Taka publiczna debata mogłaby pozwolić na przedyskutowanie skutków decyzji krajowych oraz umożliwić wzajemne publiczne wywieranie presji. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady podjęta zgodnie z art. 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (13) Bardziej skuteczne egzekwowanie nadzoru budżetowego w strefie euro wymaga wprowadzenia dodatkowych sankcji. Sankcje te powinny zwiększyć wiarygodność ram nadzoru budżetowego w Unii.
- (14) Przepisy niniejszego rozporządzenia powinny zapewniać sprawiedliwe, terminowe, progresywne i skuteczne mechanizmy służące zapewnieniu spełniania wymogów zarówno zapobiegawczej, jak i naprawczej części Paktu, a w szczególności rozporządzenia Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽²⁾, w ramach której przestrzeganie dyscypliny budżetowej bada się na podstawie kryteriów deficytu publicznego oraz długu publicznego.
- (15) Sankcje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu i oparte na części zapobiegawczej Paktu wobec państw członkowskich, których walutą jest euro, powinny motywować do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego i utrzymania tego celu.
- (16) Aby zapobiec umyślnemu lub wynikającemu z poważnego zaniedbania wprowadzeniu w błąd w odniesieniu do danych dotyczących deficytu oraz długu publicznego, które to dane mają podstawowe znaczenie dla koordynacji polityki gospodarczej w Unii, należy nałożyć grzywnę na odpowiedzialne za to państwo członkowskie.
- (17) W celu uzupełnienia zasad obliczania grzywien za manipulowanie danymi statystycznymi, jak również zasad dotyczących procedury stosowanej przez Komisję do badania takich działań, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE, dotyczących szczegółowych kryteriów określania wysokości grzywny oraz prowadzenia postępowań wyjaśniających przez Komisję. Szczególnie ważne jest przeprowadzenie przez Komisję w trakcie prac przygotowawczych odpowiednich konsultacji, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i sporządzając akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazanie właściwych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (18) W przypadku części zapobiegawczej Paktu osiągnięcie średniookresowego celu budżetowego i utrzymanie tego celu należy zapewnić przez, przejściowo nakładany na państwa członkowskie, których walutą jest euro i które nie czynią wystarczających postępów w konsolidacji budżetowej, obowiązek złożenia oprocentowanych depozytów. Obowiązek ten byłby nakładany, jeśli państwo członkowskie, w tym państwo członkowskie, którego deficyt utrzymuje się poniżej wartości odniesienia wynoszącej 3 % produktu krajowego brutto (PKB), wykazuje znaczne odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub właściwej ścieżki dostosowawczej prowadzącej do tego celu oraz nie koryguje tego odstępstwa.
- (19) Oprocentowany depozyt powinien zostać zwrócony danemu państwu członkowskiemu włącznie z narosłymi odsetkami, gdy tylko Rada uzna, że ustała sytuacja, która doprowadziła do obowiązku jego złożenia.
- (20) W przypadku części naprawczej Paktu sankcje dla państw członkowskich, których walutą jest euro, powinny obejmować obowiązek złożenia nieoprocentowanego depozytu w związku z decyzją Rady stwierdzającą istnienie nadmiernego deficytu, w przypadku gdy obowiązek złożenia oprocentowanego depozytu został już nałożony na dane państwo członkowskie w ramach części zapobiegawczej Paktu lub w przypadkach szczególnie poważnego niestosowania

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

się do obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w Pakcie, lub obowiązek zapłaty grzywny w sytuacji, gdy nie zastosowano się do zalecenia Rady dotyczącego korekty nadmiernego deficytu publicznego.

- (21) Aby uniknąć stosowania z mocą wsteczną sankcji nakładanych w ramach części zapobiegawczej Paktu przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia, sankcje te powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do stosownych decyzji przyjętych przez Radę zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1466/97 po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Podobnie, aby uniknąć stosowania z mocą wsteczną sankcji nakładanych w ramach części naprawczej Paktu na mocy niniejszego rozporządzenia, środki te powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do odpowiednich zaleceń i decyzji dotyczących korekty nadmiernego deficytu publicznego przyjętych przez Radę po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.
- (22) Wysokość oprocentowanych depozytów, nieoprocentowanych depozytów oraz grzywien przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinna być określona tak, by zapewnić sprawiedliwy progresywny charakter sankcji w częściach zapobiegawczej i naprawczej Paktu, a także by odpowiednio zmotywować państwa członkowskie, których walutą jest euro, do przestrzegania ram budżetowych obowiązujących w Unii. Grzywny, o których mowa w art. 126 ust. 11 TFUE, oraz zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 składają się ze stałego składnika równego 0,2 % PKB oraz ze składnika zmiennego. Dlatego też progresywny charakter sankcji i równe traktowanie państw członkowskich są zapewnione, gdy oprocentowany depozyt, nieoprocentowany depozyt i grzywna przewidziane w niniejszym rozporządzeniu wynoszą 0,2 % PKB, czyli są równe stałemu składnikowi grzywny, o której mowa w art. 126 ust. 11 TFUE.
- (23) Rada powinna mieć możliwość ograniczenia wysokości sankcji nałożonych na państwa członkowskie, których walutą jest euro, lub anulowania tych sankcji, działając zgodnie z zaleceniem Komisji przygotowanym na podstawie umotywowanego wniosku danego państwa członkowskiego. W przypadku części naprawczej Paktu Komisja powinna mieć również możliwość zalecenia ograniczenia wysokości sankcji lub ich anulowania ze względu na wyjątkową sytuację gospodarczą.
- (24) Nieoprocentowany depozyt powinien być zwracany po skorygowaniu nadmiernego deficytu, natomiast odsetki od takich depozytów oraz zapłacone grzywny powinny być przekazywane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, tak, aby chronić stabilność całej strefy euro.
- (25) Uprawnienia do przyjmowania indywidualnych decyzji w sprawie zastosowania sankcji określonych w niniejszym rozporządzeniu powinny zostać przyznane

Radzie. Jako element koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 TFUE, takie indywidualne decyzje stanowią nieodłączne działania następcze w stosunku do środków przyjętych przez Radę zgodnie z art. 121 i 126 TFUE oraz rozporządzeniami (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97.

- (26) Ponieważ niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy ogólne dotyczące skutecznego egzekwowania rozporządzeń (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97, powinno zostać przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 121 ust. 6 TFUE.
- (27) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest ustanowienie systemu sankcji, służących skuteczniejszemu egzekwowaniu części zapobiegawczej i naprawczej paktu stabilności i wzrostu w strefie euro, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system sankcji służących skuteczniejszemu egzekwowaniu części zapobiegawczej i naprawczej paktu stabilności i wzrostu w strefie euro.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:

- 1) „część zapobiegawcza paktu stabilności i wzrostu” oznacza system wielostronnego nadzoru ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1466/97;
- 2) „część naprawcza paktu stabilności i wzrostu” oznacza procedurę unikania nadmiernego deficytu w państwach członkowskich uregulowaną w art. 126 TFUE i w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97;
- 3) „wyjątkowa sytuacja gospodarcza” oznacza sytuację, w której przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia uznaje się za wyjątkowe w rozumieniu art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie TFUE i przepisów rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

ROZDZIAŁ II

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 3

Dialog gospodarczy

W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami unijnymi, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisję, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do wzięcia udziału w debacie nad decyzjami podjętymi zgodnie z art. 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy taka decyzja.

ROZDZIAŁ III

SANKCJE W CZĘŚCI ZAPOBIEGAWCZEJ PAKTU STABILNOŚCI I WZROSTU

Artykuł 4

Oprocentowane depozyty

1. Jeżeli Rada podejmie decyzję stanowiącą, że państwo członkowskie nie podjęło działań zgodnie z zaleceniem Rady, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1466/97, Komisja, w ciągu 20 dni od przyjęcia decyzji Rady, zaleca, aby Rada kolejną decyzją nałożyła na to państwo członkowskie obowiązek złożenia w Komisji oprocentowanego depozytu, w wysokości 0,2 % jego PKB w poprzednim roku.

2. Uznaje się, że decyzja zobowiązująca do złożenia depozytu została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów.

3. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić zalecenie Komisji oraz przyjąć tekst w ten sposób zmieniony jako decyzję Rady.

4. Komisja może w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do Komisji w terminie 10 dni od przyjęcia decyzji Rady ustalającej niepodjęcie przez państwo działań, o której mowa w ust. 1, zalecić ograniczenie przez Radę kwoty oprocentowanego depozytu lub jego anulowanie.

5. W odniesieniu do oprocentowanego depozytu obowiązuje stopa procentowa odzwierciedlająca ryzyko kredytowe Komisji i odpowiedni okres inwestycji.

6. Jeżeli ustała sytuacja, która stanowiła przyczynę wydania decyzji o niepodjęciu działań, o której mowa w art. 6 ust. 2

akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1466/97, Rada na podstawie dalszego zalecenia Komisji podejmuje decyzję o zwróceniu depozytu wraz z narosłymi odsetkami danemu państwu członkowskiemu. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić dalsze zalecenie Komisji.

ROZDZIAŁ IV

SANKCJE W CZĘŚCI NAPRAWCZEJ PAKTU STABILNOŚCI I WZROSTU

Artykuł 5

Nieoprocentowane depozyty

1. Jeżeli zgodnie z art. 126 ust. 6 TFUE Rada stwierdza istnienie nadmiernego deficytu, w państwie członkowskim, które zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia złożyło w Komisji oprocentowany depozyt lub w którym Komisja stwierdziła szczególnie poważne niestosowanie się do obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w Pakcie, Komisja, w ciągu 20 dni od przyjęcia decyzji Rady, zaleca, aby Rada kolejną decyzją nałożyła na to państwo członkowskie obowiązek złożenia w Komisji nieoprocentowanego depozytu, w wysokości 0,2 % jego PKB w poprzednim roku.

2. Uznaje się, że decyzja zobowiązująca do złożenia depozytu została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów.

3. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić zalecenie Komisji, oraz przyjąć tekst zmieniony jako decyzję Rady.

4. Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie 10 dni od daty przyjęcia przez Radę decyzji, na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE, o której mowa w ust. 1, zalecić ograniczenie przez Radę kwoty nieoprocentowanego depozytu lub jego anulowanie.

5. Depozyt składa się w Komisji. Jeżeli państwo członkowskie złożyło oprocentowany depozyt w Komisji zgodnie z art. 4, oprocentowany depozyt zostaje przekształcony w nieoprocentowany depozyt.

Jeżeli wysokość depozytu oprocentowanego złożonego zgodnie z art. 4 wraz z narosłymi odsetkami przekracza kwotę nieoprocentowanego depozytu, który należy złożyć zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, nadwyżka zwracana jest państwu członkowskiemu.

Jeżeli wysokość nieoprocentowanego depozytu przekracza wysokość złożonego zgodnie z art. 4 oprocentowanego depozytu wraz z narosłymi odsetkami, państwo członkowskie wpłaca kwotę tej różnicy w momencie składania nieoprocentowanego depozytu.

Artykuł 6**Grzywny**

1. Jeżeli Rada, działając zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, podejmie decyzję, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań mających na celu skorygowanie nadmiernego deficytu, Komisja, w terminie 20 dni od tej decyzji zaleca, aby Rada nałożyła kolejną decyzją grzywnę, w wysokości 0,2 % PKB danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.

2. Uznaje się, że decyzja nakładająca grzywnę została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów.

3. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić zalecenie Komisji oraz przyjąć tekst zmieniony jako decyzję Rady.

4. Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie 10 dni od daty przyjęcia przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 8 TFUE, o której mowa w ust. 1, zalecić ograniczenie przez Radę kwoty grzywny lub jej anulowanie.

5. Jeżeli państwo członkowskie złożyło Komisji nieoprocenowany depozyt zgodnie z art. 5, nieoprocenowany depozyt zostaje przekształcony w grzywnę.

Jeżeli wysokość złożonego zgodnie z art. 5 nieoprocenowanego depozytu przekracza wysokość nałożonej grzywny, kwota tej różnicy jest zwracana państwu członkowskiemu.

Jeżeli wysokość nałożonej grzywny przekracza wysokość złożonego zgodnie z art. 5 nieoprocenowanego depozytu lub jeśli nie złożono uprzednio nieoprocenowanego depozytu, państwo członkowskie wpłaca kwotę tej różnicy w momencie zapłaty grzywny.

Artykuł 7**Zwrot nieoprocenowanych depozytów**

Jeżeli Rada, działając na podstawie art. 126 ust. 12 TFUE, przyjmuje decyzję o uchyleniu wszystkich lub niektórych swoich decyzji, każdy nieoprocenowany depozyt złożony Komisji zwraca się danemu państwu członkowskiemu.

ROZDZIAŁ V**SANKCJE ZA MANIPULOWANIE DANYMI STATYSTYCZNYMI****Artykuł 8****Sankcje za manipulowanie danymi statystycznymi**

1. Rada, stanowiąc na zalecenie Komisji, może zdecydować o nałożeniu grzywny na państwo członkowskie, które umyślnie

lub w wyniku poważnego zaniedbania podaje nieprawdziwe dane dotyczące deficytu oraz długu istotne dla zastosowania art. 121 lub 126 TFUE lub dla zastosowania Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do TUE i TFUE.

2. Grzywny, o których mowa w ust. 1, są skuteczne, odstraszające i proporcjonalne do charakteru, wagi i czasu trwania wprowadzania w błąd. Kwota grzywny nie przekracza 0,2 % PKB danego państwa członkowskiego.

3. Komisja może prowadzić wszelkie konieczne czynności wyjaśniające w celu stwierdzenia wprowadzania w błąd, o którym mowa w ust. 1. Komisja może zadecydować o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, jeżeli stwierdzi poważne poszlaki wskazujące na istnienie faktów, które mogą stanowić takie wprowadzania w błąd. Komisja bada domniemane wprowadzania w błąd biorąc pod uwagę wszelkie komentarze przekazane przez dane państwo członkowskie. Aby zrealizować swe cele, Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego o przedstawienie informacji, a także może prowadzić misje na miejscu i ma prawo dostępu do rachunków wszelkich instytucji rządowych na szczeblu centralnym, regionalnym, lokalnym oraz na szczeblu zabezpieczeń społecznych. Jeżeli prawo krajowe danego państwa członkowskiego wymaga wcześniejszej zgody organu sądowego na przeprowadzenie misji na miejscu, Komisja występuje z odpowiednim wnioskiem.

Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego i przed przedstawieniem Radzie jakiegokolwiek wniosku, Komisja daje danemu państwu członkowskiemu możliwość bycia wysłuchanym w kwestiach będących przedmiotem postępowania. Komisja opiera każdy wniosek do Rady jedynie na faktach, co do których dane państwo członkowskie miało możliwość wypowiedzenia się.

Komisja w pełni przestrzega w postępowaniach wyjaśniających prawa zainteresowanych państw członkowskich do obrony.

4. Komisja ma prawo przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 11 w odniesieniu do:

a) szczegółowych kryteriów ustalających wysokość grzywny, o których mowa w ust. 1;

b) szczegółowych zasad dotyczących procedur prowadzenia postępowań wyjaśniających, o których mowa w ust. 3, środków towarzyszących i zasad sprawozdawczości z prowadzonych postępowań wyjaśniających;

c) szczegółowych zasad, których celem jest zagwarantowanie prawa do obrony, dostępu do dokumentacji, przedstawicielstwa prawnego, poufności i postanowień dotyczących terminów nakładania oraz ściągania grzywien, o których mowa w ust. 1.

5. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczoną jurysdykcję w zakresie rozpatrywania odwołań od decyzji Rady nakładających grzywny zgodnie z ust. 1. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć tak nałożoną grzywnę.

ROZDZIAŁ VI

ADMINISTRACYJNY CHARAKTER SANKCJI ORAZ PODZIAŁ ODSETEK I GRZYWIEN

Artykuł 9

Administracyjny charakter sankcji

Sankcje nałożone zgodnie z art. 4–8 mają charakter administracyjny.

Artykuł 10

Podział odsetek i grzywien

Dochody Komisji z odsetek od depozytów złożonych zgodnie z art. 5 i grzywny zapłacone zgodnie z art. 6 oraz art. 8 stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 TFUE, i są przekazywane na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwo członkowskie, którego walutą jest euro, utworzy inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność całej strefy euro, odsetki i grzywny przekazuje się na rzecz tego mechanizmu.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 11

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 4, przekazuje się Komisji na okres trzech lat od dnia 13 grudnia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem tego trzyletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest w sposób dorozumiany odnawiane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się temu odnowieniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 4, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Wchodzi ona w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie, który jest w niej określony. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 8 ust. 4 wchodzi w życie jedynie wówczas, jeżeli ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od momentu powiadomienia Parlamentu Europejskiego i Rady o tym akcie lub jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję przed upływem tego okresu, że nie wniosą sprzeciwu. Okres ten jest wydłużany o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 12

Głosowanie w Radzie

1. W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 4, 5, 6 i 8, prawo głosu posiadają wyłącznie członkowie Rady reprezentujący państwa członkowskie, których walutą jest euro, a Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie.

2. Większość kwalifikowaną członków Rady, o których mowa w ust. 1, określa się zgodnie z art. 238 ust. 3 lit. b) TFUE.

Artykuł 13

Przegląd

1. Nie później niż dnia 14 grudnia 2014 r. oraz co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

a) skuteczności tego rozporządzenia, w tym możliwości podjęcia działań przez Radę i Komisję w celu zaradzenia sytuacjom, które mogą zaszkodzić prawidłowemu funkcjonowaniu unii walutowej;

b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownych przypadkach do tego sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

4. Do końca 2011 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat możliwości wprowadzenia europejskich papierów wartościowych.

*Artykuł 14***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 listopada 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

W imieniu Rady

W. SZCZUKA

Przewodniczący
